

„Oče, ali mama spijo!“ se oglasi iz teme drugi prihajalec.
„Zakaj bi jih budila po nepotrebem!“

„Kaj boš! Zapojva še enkrat! Vstane naj, vstane stara; kdo bi zmerom spal! Še peti bo morala nocoj... „Pa sem v Šiško...“
No, Jurček, ne bodi, ne bodi . . .“

„Seveda sta naša,“ vzklikne veselo Kolačkova in si oddahne, kakor bi se ji odvalil kamen od srca. „Hvala Bogu, samo da sta tukaj! Urška, teci jima svetit!“

Ta čas odbije polnoči s trnovskega zvonika. —

Sladke, nemirne misli . . .

Sladke, nemirne misli,
kam zbežale ste ve,
vroče, nestrpne želje,
kdaj ostavile ste srce?!

Iščem vas v gozdnem zatišju,
sredi cvetočih poljan . . .
spejem za vami otožno,
kadar nagiblje se dan . . .

V gozdu vas temnem ne najdem,
cvetna poljana molči —
in sporočila ne dajo
tihe mi jasne noči. —

Razdejan in cvetja oropan
gledam ljubezni raj —
misli nemirne — ve želje,
pridite zopet nazaj!

Kristina.

